

*negyedszázad négyzetméter
harmincháromért nyögdecsel.*

Antistrófa:

*Szerelmes a nap a holdba,
a hold meg a csillagokba,
a csillag a kék egekbe,
én meg a te két szemedbe.*

*A kék Halley-üstökösbe,
a kék-szürke üstökösbe,
szájad széli szemölcsödbe,
te én páros szemölcsömbbe.*

Össze-vissza strófa:

*Fekszel a kórházi ágyon,
a kórházi ágyon fekszel,
vagyok ecetfa, édesség,
bejelentőlapon vendég.*

*Ecetfa, édes terhesség,
édes ecetfa-terhesség,
édes, édeni ecetfa,
Anna, Mária, Leventa.*

*Négy édes, négy zöld ecetfa,
nem Don-kanyar, nem Neretva,
Luca, Katalin, Levente,
Mária, Isten kegyelme.*

Levelet hozok, üljön ágyad mellé, beszélje ki a mallért, az ecetfát, s jöjjön a nyílt seb, a zárt elviselés, mert elmegy a Halley, s a Föld bár késeken billeg, jön, kalimpál, rugdal a földön a lét meg a lét meg a Lét.

PÉNTEK IMRE

Érkezések

A. leszáll (újból, megint, folyton), végtelenre állítja tekintetét (blende nyílást), hagyja szeme előtt elmosódni (a falu, nagyközség, kisváros — fejlődési sor?) állomását. Átéli az érkezés mozzanatait; egymásba kopírozódnak léptei (változó, de mégis ugyanaz a nyom/táv); kilincsek (vasúti kocsié, váróteremé, otthoni kapué) nyitogatása, táskák (sportszatyor, aktatáska, diplomatatáska) lengetése, az üdvözlések, köszönetések fordulatai (vélt közelség-távolság, napszakok szerint). Halad: egykori ritmusához mért, szabott lépésekkel; lassan rá-

ereszkedik az ismertség hálója, könnyedén siklik a (bogok) szemek között/előtt: a közeg olyan ná teszi — s már így, visszanyerve (visszavesztve?) eltűnt, elváltozott mivoltát, követi a lehulló alkonyiszemcséket ezen a ménytengeri (tudatmélyi) vidéken, mederfenéken. Áramlások, lebegések érintik meg: ismerős mind, akár az elvillanó kerítések formarendje. Viszi, sodorja a megszokott áramlás — egyre közelebb valamilyen origóhoz, melytől képtelen elvonatkoztatni énjét. Távozásainak értelmét igyekszik felfedezni visszatéréseiben (innen-létét és onnan-valóságát); összekötné az elszórt pontokat, mint egy geodéta (tér-képész), ha hinne be/méréseinek jelentőségében. Meghatározottságaival bibelődik: na, igen, kell valaminek lenni, ami csak ebből a zúgból származhatott, a savanyú talajból, emberekből, ölelkezésekből. Mégis, ha erre gondol, megborzong, lázad, tiltakozik, másságával tüntet: legszívesebben levakarná magáról a rátestálódott (anya) jegyeket, az öröklés összepanacsolt lötytyét lecsapolná, mint egy ingoványt. Közeledik (taszítás és vonzás erőterében) ahhoz az állomáshoz (álom-máshoz), amelynek lekötölezettje, világra szólítottja. A kényszerek prése alatt itt alak(talan)ult — tagadhatatlan. Beletaposhatna a (mű-émlék) törmelék-kupacba, de tudja: magábatiporna. Így hát kelleetlen készül a fanyar találkozásra, azonossága kínos ünnepélyére: amikor a kapuhoz ér, elsődaldozós fényképe (fotó Szeles) — kilépve a szüette keretből — üdvözlő üdvözült mosollyal.

*elbitangolt bárány ballag
az éjjeli műszakos vágóhíd felé.
(önként is lehet odaveszni,
ha nagyon muszáj.)
hogy merre menjen, tudja réges-régen,
ez bizsereg minden ösztönében —
ismeri az ösvényt,
amerre eltűnt a nyáj.*

MEZEY KATALIN

Üdvözetek

I.

WEÖRES SÁNDORNAK ÜNNEP UTÁN

*Ebben a világűri léghuzamban
párhuzamosan lobogó életfonalak.*

* * *